

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 5

6. vsk

19.10.2009

Mistä kärsivä löytää lohdutuksen tänään?

”Sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta mutta saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauden, koska Kristus Jeesus on lunastanut heidät vapaiksi. Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi. (Room. 3.)

Meidän ”lohdutuksemme vuori” on Golgata, jolla meidät on lunastettu. Hoitavan lohdutuksen talo on rakennettu tälle vuorelle puisesta rististä. Mikään historian tapahtuma ei auta sieluamme niin kuin se, mitä Golgatalla tapahtui.

Kärsivä sielu ei koskaan löydä lohdutusta muualta kuin sieltä, missä kärsimys kerran oli suurimmillaan ja missä tuska saavutti huippunsa. Tänäänkin.

Sinä, joka tiedät, mitä kärsimys ja ahdistus ovat, tiedät, ettet sinä löytänyt apua tuskaasi Taaborin vuorella, et Hermonin vuorella etkä sinä saanut apua Siinain vuorella. Mutta Getsemanessa ja Golgatan vuorella Jumala on sinua lohduttanut.

Jeesuksen Getsemanessa vuodattamat katkerat kyynelöt ovat hoitaneet sinun katkeria muistoja ja kipujasi, sotilaiden ruoskaniskut, jotka osuivat Jeesukseen, ovat lievittäneet sinun saamiasi iskuja. Jeesuksen murhe ja kärsimys Golgatalla

ovat lääkinneet sinua murheissasi ja suurissa kärsimyksissäsi.

Muistathan Simon kyreneläisen, joka pakotettiin kantamaan Jeesuksen ristiä? Hän kantoi ristiä, mutta häntä ei naulittu siihen. Golgatan keskimäinen risti oli varattu yksin Jeesukselle Kristukselle.

Jeesuksen vierelle oli ristiinnaulittu kaksi ryöväriä. Ketään vanhurskasta ei hänen laillaan ristiinnaulittu, yhtäkään opetuslasta ei ristiinnaulittu hänen kanssaan. Kaikkien ihmisten ääretön velka pantiin hänen harteilleen, kaikkien syntien paino asetettiin hänen kannettavakseen.

Hän kärsi kaiken, mikä ihmisten olisi tullut kärsiä. Hän teki kaiken tarvittavan yksin loppuun asti.

Ja muista tämä: Jeesuksen sovitustyö oli Jumalalle kylliksi. Jumala hyväksyi sen riittävänä uhrina meidän ihmisten puolesta.

Jos Jumala ei olisi pitänyt Jeesuksen sovitustyötä riittävänä, Jeesus olisi jäänyt hautaansa. Ylösnousemus osoitti, että Jeesuksen tehtävä oli loppuun suoritettu ja se oli Jumalalle ja ihmisille riittävä pelastukseksi kaikille, jotka uskovat.

Charles H. Spurgeon (1834–1892)
(Otteet suom. POM)

Meerin mietteitä

Puolustaja Isän luona

Eräänä aamuna Raamattuavain -ohjelmassa pastori kertoi evankeliumin julistajasta ja Raamatun opettajasta, joka oli nähnyt unen.

Unessa mies oli ollut taivaan portilla pyrkimässä sisälle. Pietari meni kysymään Jeesukselta, onko lupa avata taivaan ovi miehelle. Jeesus vastasi, että mies on joka päivä pyytänyt häneltä anteeksiantamusta ja omantunnon puhdistusta. ”Kyllä hänet saa päästää sisälle. Minä tunnen hänet.”

Rakas ystäväni, oletko sinä tullut tällä tavalla tutuksi Vapahtajan kanssa? Laulusa sanotaan, että luoksensa kerran Hän kokoaa ne, jotka Hän tunsu tiellä.

Jumala on antanut meille elämän, jonka aikana meillä on mahdollisuus tulla tutuksi Jumalan Pojan kanssa.

Olimme tilaisuudessa, jonka aiheena oli Jesajan 53. luku. Siinä kerrotaan yksityiskohtaisesti, mitä Jeesukselle tuli tapahtumaan vuosisatoja myöhemmin.

Tämä luku on Raamatun ydin. Nykyisenä sekavan julistuksen ja opetuksen aikana on ensiarvoisen tärkeää keskittyä tutkimaan Raamatun keskeisintä sanomaa.

Ristiinnaulittu Jeesus Kristus on keskus Vanhan testamentin ennustuksissa, Uuden testamentin kertomuksissa Jeesuksen maanpäällisen elämän aikana ja vielä iankaikkisuudessaakin ylistetään tapettua Jumalan Karitsaa.

”Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä” (1. Joh. 1:8, 9).

Raamattu paljastaa, että joka ikinen meistä on syntinen ja Jumala tarjoaa puhdistusta ja anteeksiantamusta.

Vain vanhurskaus Jeesuksen on vaate mulla valkoinen, mä siinä kelpaan taivaaseen, hääsälin riemuun ikuiseen.

On kallis veri Jeesuksen pois pessyt saastat syntisen, syy autuuteemme ainoon on tuo verivirta verraton.

Siis Herran veri, kuolema on lohdutukseen ainoa, mä elossa ja kuolossa vain lepään Herran haavoissa.

Jeesus sinua siunatkoon.

Meeri Auramo

Tee ystävällesi ystävänpalvelus

Haluatko olla mukana evankeliumin levittämisessä ja armon kirkastamisessa? Onko esim. ystäväpiirissäsi joku, jolle Armo riittää -lehti voisi tuoda virvoutusta, rohkaisua, apua ja toivoa elämään juuri nyt?

Jos mieleesi nousee joku ystävä, jolle lehtemme saattaisi olla avuksi, kysy häneltä, saatko tilata lehden hänelle.

Lehti on maksuton.

Tilaukset puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostissa os. evank@evank.org.

Armo riittää

Pääkirjoitus

Mennään – jos mahdollista – taakkoja kantavien vierelle

Eräässä kirjoituksessaan edesmennyt dogmatiikan professori Osmo Tiililä aikanaan pohdiskeli Jumalan valtakunnan työntekijöiden raskaita kuormia ja kokemuksia.

Tähän Tiililän tekstiin kannattaa palata yhä uudestaan, sillä keskuudessamme on monta uupunutta, aivan suunnattoman väsynyttä, ahdistunutta ja kärsivää saarnaajaa ja pappia. Elämä on viskonut heitä, lähimmät ihmiset ovat runnelleet heitä, työtoverit ovat sanoillaan musertaneet heitä ja työ on uuvuttanut ja nujertanut.

Eivätkä kokotoimiset Jumalan valtakunnan työntekijät ole ainoita, joille kuormaa voi kertyä käsittämättömän paljon. Sen moni tämän lehden lukija varsin hyvin tietää omasta kokemuksestaan.

Näin kirjoitti Tiililä: ”Toinen erikoiskysymys on Jumalan suurille todistajilleen antamien ahdistusten tavaton paino. Muroma on niitä pappishahmojamme, jotka ovat joutuneet kulkemaan läpi suurten tuskien, olemaan vuosikausia miltei pimeydessä, kyselemään ja etsimään koin tähden koittoa – ja sitten taas valon saatuaan ylistäneet täysin äänin.

Sellainen oli myös Pakkala. Mitä ihmeellistä alatiien kulkua hänenkin taipa leensa! Helsingin Vanhan kirkon suuri sielunhoitaja, ’koko Suomen kappalainen’ joutui jopa vuosikausiksi pois työstä ja ahdistuksiin, joissa kaikki näytti pimenevän. Mutta juuri noissa yli tavallisten ihmisten voimien käyneissä ahdistuksissa hiottiin Hengelle asetta.

Samaa voimme havaita monen muunkin suuren kohdalla. Luther kypsyi ahdistuksissa, Paavo Ruotsalainen oli kovasti

kiusattu pitkät ajat, Hans Nielsen Hauge joutui niin suureen hengelliseen vaivaan, että murtui fyysisestikin.

Uusimpia tapauksia on Frank Mangs, sisäisesti räökkääntynyt ihminen, joka kaikesta nuorekkaana säilyneestä tulisuudesta huolimatta on joutunut pitkiin, pitkiin unettomuuden ja masennuksen kausiin kuitenkin niistä taas noustakseen.

Tietenkin kaikessa tällaisessa voi olla mukana suoranaista psyykkistäkin herkkyyttä, kokemuksia, missä ’terveys’ ja ’sairaus’ ovat kuin hiuksenhienossa kosketuksessa toisiinsa (ajateltakoon Grundtvikia tai Achreniusta!), mutta omituista joka tapauksessa on, että näihin tällaisiin kokemuksiin johdetaan juuri henkilöitä, joilla ihmissilmin katsottuna on suuri merkitys seurakunnalle ja joita joka hetki tarvittaisiin.

Jumalalla on varaa panna heidätkin syrjään. Hänen aikansa ja tiensä eivät ole meidän suunnittelemiämme. Pidettäköön näitä asioita ajateltaessa mielessä jo vanhan liiton virsilaulajat. Mistä syvyyksien kuiluista psalmien kirjoittajien usein oli katseensa nostettava kohti korkeita mäkiä ja kirkasta taivasta!”

Tällaisissa kokemuksissa ja kohtaloissa kohtaamme salatun Jumalan, jonka ajatuksia emme ehkä ymmärrä ennen kuin perillä kirkkaudessa.

Tällaisissa ihmisissä kohtaamme myös ”tehtävän” rakastaa, tukea, rukoilla ja lievittää; toimia siis vähän niin kuin se enkeli, joka ilmestyi Getsemanessa Jeesukselle ja josta sanotaan, että hän ”vahvisti Jeesusta” tämän ahdistuksissa.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Jeesuksen ystävänä

Kuinka arvokkaita tulisikaan meille olla eräät usein unohdetut Jeesuksen sanat hänen jäähyväispuheessaan: ”En sano teitä enää palvelijoiksi, sillä palvelija ei tunne isäntänsä aikeita. *Minä sanon teitä ystävikseni*, olenhan saattanut teidän tietoonne kaiken, minkä olen Isältäni kuullut” (Joh. 15:15).

Uskoessamme Jeesukseen meistä on tullut hänen omiaan ja myös hänen palvelijoitaan. Lähi-Idässä palvelija oli yleensä myös orja. Orja oli isäntänsä omaisuutta. Hänen oli toteltava ehdottomasti.

Jeesus tuo esiin tärkeän lisänäkökohdan suhteestaan meihin, jotka haluamme olla hänen omiaan ja palvelijoitaan. *Hän kutsuu meitä ystävikseen.*

Orjan ja palvelijan suhde isäntään perustui omistukseen ja kuuliaisuuteen. Ystävyysuhde taas perustuu toisensa tuntemiseen, kiintymykseen ja luottamukseen.

Onko suhteeni Jeesukseen palvelija-orjan vaiko ystävän suhde? Mitä kyselen suhteessani Jeesuksen, omaa kuuliaisuuttaniko vai onko kipeä ongelmani vähäinen kiintymykseni häneen ja hänen sanaansa?

Orja voi oikeutetusti olla katkera isännälleen, joka on kohdellut häntä tylästi. Jos koen ystäväni kohtelevan minua väärin, silloin epäilen omaa arvostelukykyäni ja luotan siihen, että hän tarkoittaa kaikella parastani.

Mihin perustuu luottamukseni Jeesuksen henkilökohtaiseen ystävyYTEEN minua kohtaan?

Vastaus on tässä. Nimittäessään opetuslapsiaan ystävikseen Jeesus samalla sanoi, että sen suurempaa rakkautta ei kukaan voi osoittaa, kuin että antaa hen-

kensä ystäviensä puolesta (Joh. 15:13).

Tässä on Jeesuksen ystävyYDEN perusta. Hän on kuollut ristillä syntieni tähden. Uskallan sanoa Paavalin tavoin: ”Sen elämän, jota tässä ruumiissani vielä elän, elän uskoen Jumalan Poikaan, joka rakasti minua ja antoi henkensä puolestani” (Gal. 2:20).

En voi kerskua uskoni suuruudesta, mutta tiedän, etten kenenkään muunkaan luokse tässä maailmassa voi enkä halua mennä. Yksin Jeesuksella on iankaikkisen elämän sanat minullekin (Joh. 6:68).

Jeesus puhuttelee Juudasta Getsemanessa ystäväkseen (Matt. 26:50). Jeesuksen puhuttelu rohkaiskoon meitä aina ja joka tapauksessa menemään hänen luokseen kuten ystävän luokse mennään. Näin silloinkin, vaikka koemme pettäneemme hänet ja toimineemme hänen tahtonsa vastaisesti.

Jeesus kutsuu luokseen *kaikkia* (Matt. 11:28) ja on luvannut, ettei hänen luokseen tulevaa ajeta pois (Joh. 6:37).

Pitääkö Jeesus ystäväNään tällaista ihmistä kuin mitä olen?

Ei kaikei pidä, jos on kysymys ihmisenä olemisen laadusta ja käskyjen täyttämistä. Mutta olen vakuuttunut, että hän kohtelee ystäväNään, kun käännyN hänen puoleensa ja huudan avuksi hänen nimensä ja tartun hänen sanaansa. Hän on ainoa, johon turvaudun sydämeni syvimässä hädässä. Tämä turvautumiseni on sitä käskyn täyttämistä, liikkeelle lähtemistä ja pysyvän hedelmän kantamista, josta Jeesus puhuu tässä yhteydessä (Joh. 15:14, 16).

Olavi Peltola

Jumala toimii lastensa elämässä usein käsittämättömällä tavalla

Vaikka syntien välillä voidaan tehdä eroja, niin että toinen synti on pienempi, toinen suurempi – ja epäilemättä on niinkin, että suurempi synti painaa enemmän ja ahdistaa enemmän kuin pienempi – niin ei meidän kuitenkaan pidä arvioida armon saamisen mahdollisuuksia tällaisin perustein.

Jos joku tuntee syntinsä ja pelkää Jumalan vihaa, hän ei saa ajatella, että syntien anteeksi saamisen mahdollisuudet riippuvat hänen syntiensä suuruudesta tai pienuudesta, sillä kaikki synnit (jopa pienetkin) ovat suuret ja raskaat.

Emme voi yhtäkään syntiä käsittää täydellisesti. Vielä mahdottomampaa on meidän kantaa yhtään syntiä, vaikkapa se olisi niin pieni, ettemme sitä vielä oikein näkisi ja tuntisikaan. Siksi synnin suuruus tai pienuus ei vaikuta syntien anteeksi saamisen mahdollisuuteen.

Armo on kaikkia syntejä suurempi

Meidän tulee evankeliumin opin kautta tietää Jumalan Pojan armosta ja hyvästä työstä, että armo on voimallisempi *kaikkia* syntejä. Sen tähden meillä on Jumalan sana ja lupaus, ettei kenenkään pidä synnin tähden epäillä eikä olla epätoivoisena, vaan syntien suuruudesta riippumatta toivoa itselleen kaikkea armoa Jumalalta Herran Kristuksen, hänen ainoan Poikansa kautta.

Tässä erkanevat Juudas ja Pietari toistensa. Sillä Juudas *katsoi vain syntien suuruutta*, lankesi epäilykseen ja ajatteli, ettei hänellä muka ollut enää mitään avunsaantimahdollisuuksia. Ja niin tuo ihmis-

parka meni tuskan ja murheen tähden pois ja hirtti itsensä.

Miksi niin? Sen tähden, että hän oli välinpitämättömästi kuunnellut ja vielä ylenkatsonut Jumalan armon evankeliumin sanan. Kun hän nyt tarvitsi lohdutusta ja apua, hänellä ei ollut armon sanaa, mihin tarttua, ja niin hän ei voinut uskossa kääntyä Vapahtajan Kristuksen puoleen.

Pietari itki myös katkerasti. Hänetkin tuska ja suru syntien tähden oli saavuttanut. Mutta hän oli kuunnellut ahkerammin ja ottanut vaarin paremmin Herran Kristuksen sanasta. Sen tähden *hän nyt hädässä ollessaan palautti mieleensä kuulemansa armon sanan*. Hän ajatteli sitä, mitä Kristus oli sanonut hänelle ja hän piti siitä kiinni, haki lohdutusta siitä ja toivoi Jumalan olevan hänelle armollinen. Se oli oikea apu semmoisessa hädässä.

Sen tähden opi tästä, mikä on oikea parannus. Pietari itki katkerasti. Semmoinen on parannuksen alku. Sydän tuntee synnit ja inhoaa niitä niin, ettemme halua pysyä niissä, vaan murehdimme sydämehtämme sitä, ettemme ole seuranneet Jumalan tahtoa, vaan tehneet syntiä.

Minäkin olen opiskellut ahkerasti enkä kuitenkaan ole ymmärtänyt vielä sanaakaan Raamatusta aivan täysin. En ole vielä selvinnyt lapsen asteesta; pikemminkin mietin joka päivä mielessäni, mitä oikeastaan tiedän ja yritän ymmärtää Jumalan kymmenet käskyt ja uskontunnustuksen oikein. Minua surettaa myös, että minun kaikkine oppeineni ja tietoineni, vaikka olenkin tohtori, täytyy jäädä pikku Hansini ja pikku Magdalenani tiedon asteelle. Käyn heidän kanssaan samaa koulua.

Jos joku ymmärtäisi oikein sanat: ”Jumala pitää taivasta ja maata kädessään”, ja voisi siihen lisätä täysin luottavaisesti uskossa: ”Koska tämä Jumala on Isäni ja minä olen hänen lapsensa, kuka voi minua vahingoittaa?”, niin hän olisi oppinut paljon. Hän voisi puhella näin:

”Enkeli Gabriel on minun palvelijani, Rafael minun ajomieheni ja kaikki muut enkelit ovat kaikissa asioissa minua palvelevia henkiä. Isäni, joka on taivaassa ja pitää taivasta ja maata kädessään, lähettää ne turvakseni, etten jalkaani kiveen loukkaisi.”

Samalla kun minä uskossa hapuilen tätä, sallii hyvä Isäni kuitenkin heittää minut vankilaan ja hakkauttaa pian sen jälkeen minulta pään poikki tai hukuttaa minut.

Jumalan lasten tietä emme vielä ymmärrä

Jumala toimii lastensa elämässä käsittämättömällä tavalla. Hän on pyhissään ihmeellinen, ikään kuin hän olisi outo. Ihmisjärki ei pysty ymmärtämään sitä, että hurskaiden on opittava pysymään siinä, mikä on näkymätöntä.

Samanlaisia ovat kaikki uskon esimerkit. Eesau, jonka Jumala oli kironnut, sai elää onnessa, mutta Jaakobin, jonka Jumala oli siunannut, täytyi paeta ja elää karkotettuna. Jaakobin kruunaus oli omituinen, koska hänen oli pakko paeta ja elää köyhänä. Ja Kristus korotettiin ristin häpeästä kirkkauteen. Se on luvattu myös kristikunnalle.

Kun armo on lähinnä, on epätoivomme suurimmillaan. Näyttää siltä kuin Jumala olisi kadottanut kaikki arvonimensä. Sillä Hän näyttää olevan voimaton vallanpitäjiin nähden ja neuvoton maailman viisaita vastaan vaikka Hän on luonnostaan hyvä. Maailmassa pysyy salassa kaikki se, mikä on todella Jumalan, kuten Matteuksen 6. luvussa sanotaan (Matt. 6:6–18).

Hänen haavoissaan

*Sinä et vaatinut terveyttä.
Kovia ovat ihmisen ohjelmat
ja yritykset itse parantua.*

*Nyt olen löytänyt oikean tien.
Särkynyttä, murtunutta vahvistat.
Yhä heikkoa ja sairasta hoidat.*

*Suitsevaista kynttilänsydäntä
et käy koskaan sammuttamaan
vaan suojaat tuulia vastaan.*

*Sanot: ”Lohduta rakkaitani
sillä lohdutuksella mitä saat.”
Olemme vieraantuneet heikkoudelle.*

*Ja juuri kipujen keskelle
lähetit oman Poikasi ristille.
Hänen haavoissaan on parannus.*

*Rangaistuksen otit jo pois.
Rauhasi ja leposi lahjoitit.
Rakkautesi virtaa ja hoitaa.*

Ceta Lehtniemi

On muistettava, mitä Kristus vastasi Pietarille Johanneksen evankeliumin 13. luvussa: ”Mitä minä teen, sitä et nyt käsitä, mutta vastedes sinä sen ymmärrät” (Joh. 13:7).

”Vastedes.” Tuona suurena viimeisenä riemun päivänä tulemme tietämään, mitä hän ajatteli ja tarkoitti meidän suhteen. Mutta siihen asti meidän tulee uskoa, että hän tarkoittaa meille hyvää eikä tuhoa meitä. Ja muistetaan tämä: Jollei heikkokin usko olisi uskoa, eivät apostolit olisi apostoleita.

*Poimintoja
Martti Lutherin mietteistä*

Sanan saarna vähenee ja tunnelma lisääntyy

Keskuudessamme ovat lisääntymässä harhaopit, ylistysmenetelmät ja sellaiset mallit ja tavat, joita tarkkaan noudattamalla uskotaan oven avautuvan Kaikkivaltiaan läsnäoloon. Nämä opit syrjäyttävät salakavalasti ristin evankeliumin. Ne eivät edusta Raamatun ja alkuseurakunnan opetusta, käytäntöä ja vapautta Pyhässä Hengessä. Kyse on jostakin aivan muusta.

Ylistys metodina avaa kyllä oven erilaisiin sieluntunteisiin. Tällaisen ylistysbuumin seurauksena Jumalan Sanan saarnan on täytyntä suurelta osin väistyä.

Alussa moni vilpittömän uskova tuskin huomaa, kuinka suurin osa tilaisuuksien ajasta käytetään tunnelman nostattamiseen. ”Me menemme nauttimaan ylistyksestä.” ”Siellä on valtava fiilis!”

Kun tätä on jatkunut tunnista puoleentoista ja kun estoita on antauduttu ”virran vietäväksi”, saavutetaan tunnetila, jota erehdytään luulemaan Pyhän Jumalan läsnäoloksi: ”Nyt ollaan valtaistuinsalissa.” ”Meillä on avaimet.” ”Me saimme sen ylistyksellä aikaan!”

Australialainen tri Kleinig Adeleide kirjoittaa: ”Tällaisen ylistämisen imaisema teologia on aivan yksinkertainen: Jumala asetetaan valtaistuimelleen Israelin kiitosvirsillä. Ylistysuoritteiden kautta Jumalan kansa saa yhteyden Hänen taivaalliseen läsnäoloonsa. Kun he asettavat hänet sydämensä valtaistuimelle laulamalla hänen ylistystään, heidän henkensä kohoaa, kuin tikkaita pitkin, Pyhän Hengen voimalla taivaan valtakuntaan... Tällä tavoin ylistyksen laulaminen mielletään eräänlaisiksi taivaan liukuportaita, joiden kautta uskovat nousevat, kuin kotkan siivellä, maan

päältä taivaaseen. Ylistysuoritteensa kautta uskovat nyt yhtyvät Kristuksen seuraan taivaan valtakunnan...”

Sanaa ja uskoa ei enää tarvita. Tällaisen ylistyksen luoma ”läsnäolo” täytyy toistuvasti uusua. Tunteet tulevat ja menevät, me omistamme pysyvän armon. Pyhän Hengen elävöittävän sanan puute kirkkoissa ja seurakunnissa on osaltaan luonut tyhjiön, joka nyt täyttyy näillä harhoilla.

Ylistyksestä, joka tuli osoittaa Herralle, tulikin itsessään keinoksi saavuttaa tunnelma ja nautinto. Nämä opettajat tukeutuvat opetuksissaan ilmestysmajaan ainoastaan silloin, kun se heille sopii.

Eräs aikamme megatrendi on elämishakuisuus. Se määrää suurelta osin ihmisten rahan ja vapaa-ajan käyttöä. Elämyksiä saadakseen ihmisen täytyy ”kuluttaa” kaikkea mahdollista, tarpeetonkin. Nyt myös Jeesuksesta on tulossa pelkkä kulu-tushyödyke. *Homo sapiens* onkin *homo konsumus*, kuluttaja! Raamattu sanoo:

”Viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja. Sillä ihmiset ovat silloin... hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia” (kreikaksi *filedonoi*, ”nautintoja rakastavia, 2. Tim. 3:4). Sanaa *elämys* ei Raamatusta löydy, vaikka hengelliset julkaisut mainostavatkin tarjoavansa elämyksiä.

Uskon, että Jumala tahtoo sanoa monille aikamme uskoille: ”Oi te älyttömät galatalaiset [monet helluntailaiset, vapaa-kirkolliset, luterilaiset ja muut]! Kuka on lumonnut teidät, joiden silmiin eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna?”

Matti Pyykkönen

Ote kirjasta *Herätysliikkeen huominen*

Armon alla?

Olen taas tässä, miettimässä omaa hengellisyttäni. Olenko kasvanut vuosien varrella yhtään? Onko Jeesus minulle rakas? Miten tänään olen selviytynyt kilvoittelusta? Minkälainen minun pitäisi uskovana olla?

Kuulen kertomuksia Jumalan suurista teoista ja monenlaisia kehotuksia ottaa todesta Jumalan lupaukset ja elää niiden mukaan. Saisin pitää itseni synnille kuolleena ja Jumalalle elävänä ja nousta siten kuin korkeammalle hengelliselle tasolle. Voisin kokea Jumalan läsnäolon elämässäni selvemmin ja konkreettisemmin.

Mikä tässä tuntuu vieraalta, ahdistavaltakin? Tuntuu kuin olisin kiipeämässä ylös vuorenrintettä. Kulku on vaivalloista ja päämäärä, vuoren huippu, näyttää olevan tuskastuttavan kaukana. Väsyttää.

Enhän näe itsessäni mitään muuta kuin tavallisen ihmisen. Arkielämäni on tavallistakin tavallisempaa, kodinhoitoa, töissä ihmisten palvelemista. Synti minussa ei ota kuollakseen, vaikka haluankin pitää vanhan ihmisen ristiinnaulittuna.

Olen ollut kauan hengellisten asioiden piirissä, lukenut Raamattua, kuunnellut puheita, lukenut kirjoja. Johan minun tulisi olla hengellisesti aikuinen. Enkö mitään olekaan oppinut? Enkö olekaan vielä käsittänyt mitään? Miten armo liittyy tähän? Miten pidän itseni synnille kuolleena? Eikö se kuulosta asialta, johon voisin itse vaikuttaa? Ja miten voisin? Miten seuraavat Paavalin sanat pitäisi oikein käsittää?

”Mutta jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin me uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan, tietäen, että Kristus, sitten kuin hänet kuolleista herä-

tettiin, ei enää kuole: kuolema ei enää häntä vallitse. Sillä minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä; mutta minkä hän elää, sen hän elää Jumalalle. Niin tekin pitääkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa.– – Sillä synnin ei pidä teitä vallitseman, koska ette ole lain alla, vaan armon alla.” (Room. 6:8–11; 14.)

Muistuu mieleeni, miten kerran menetin uskoni – sen, jonka silloin ajattelin omistavani. En kyennyt vähään aikaan lukemaan Raamattua, kyseenalaistin kaiken siihen asti saamani ja omaksumani hengellisen opetuksen. Jäin pois aktiiviseurakuntalaisen elämästä. En kokenut kapinoivani, vaan olin vain tullut jonkin tien päähän, enkä jaksanut enempää. Olin suorittamisen ja yrittämisen tien päässä. Myös inhimillisessä elämässäni oli silloin aika, joka vei voimia. Menetinkö Jumalan armon? Riittikö minulle armoa silloin ja edelleen? Kyllä riitti.

Ymmärsin, että usko on lahja, pelkäs-tään lahja. Oma uskoni katosikin kokonaan. Ymmärsin myös, että Raamattu on Jumalan puhetta juuri minulle, ei ainoastaan kokoelma lauseita, joista oli tullut oman uskovaisuuteni rakennelma.

Olin särkyneenä, kaikin tavoin lyötynä ja kaiken kadottaneena aivan nollapisteesä. Koin putoavani pohjattomaan kuiluun. Uskoni ei riittänyt mistään entisestä kiinni pitämiseen. Menneen elämäni muistot tulvivat päälleni tuskallisina tunteina. Koin, ettei kukaan voi auttaa minua, kukaan ei tarvitse minua, olen käyttökelvoton astia myös Jumalan käyttöön.

Syvältä sisimmästäni kuitenkin nousi

avunpyyntöjä ja avutonta heiveröistä luotamusta Isään, joka ei jätä lastaan yksin. Hyvin syvien kuulujen kautta Isä minua johdatti eteenpäin.

Olen jälkeinpäin ymmärtänyt, miten juuri siinä pahimmassa tilanteessa olinkin täydellisesti Jumalan *armon* varassa. Mitään omaa ei ollut. Ei ollut mitään omia mahdollisuuksia selvitä tilanteesta. Kun olin pudonnut lähes pimeyteen, minua vastassa olivatkin Jumalan kädet ja syli.

Aivan pikkuhiljaa, aivan vähän kerrallaan, luin Raamatun tuttuja lauseita. Kuin Isä olisi syöttänyt haavoittunutta lastaan varoen, pikkulusikalla. Ja miten ne sanat vähitellen alkoivatkaan maistua ihanilta, makeilta, suloisilta. Isä ei ollutkaan hylännyt, heittänyt pois luotaan, vaikka koko kilvoitteluni, pyrkimiseni oli lakannut ja olin luullut, että uskoni oli sammunut tykänään. Hyvä Paimen korjasi uupuneeen luokseen hoivattavaksi.

Siitä on jo aikaa. Menneisiin kokemuksiin ei pitäisi tukeutua. Kuitenkin tämän muistaminen auttaa minua tämän päivän mietteissäni tässä vuoren rinteellä istuessani. Paavali sanoo tuossa edellä lainaamassani kirjeensä kohdassa, että me olemme armon emmekä lain alla.

Olen siirtynyt uskon kautta Jumalan valtakuntaan. Paavalin kehotukset ovat usein muodossa: ”pitäkää”, ”pyrkikää”, ”pukeutukaa”. Oikeastaan nämä eivät ole ollenkaan tekoja. Ne ovat asenteita, totena pitämisiä. Niitä noudattamalla en saavuta mitään uutta, en kasva, enkä pienene. Pukeutuessani rakkauteen en tee sitä vähän tai paljon, vaan olen pukeutuneena kokonaan siihen. Kaikki tämä tapahtuu armon alla, Kristuksessa, sisällä Jumalan valtakunnassa. Kaikki on valmiina.

”Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valituina, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen” (Kol. 3.12).

Paavali käyttää kuvakieltä ilmaistakseen, miten joka kohdassa siirryimme pimeydestä valoon, entisestä uuteen, lainalta armon alle, katoavasta iankaikkiseen, johonkin, joka on jo totta, jota ei tarvitse suorittamisillamme ansaita.

Toki olemme kuolleet synnille, koska Jeesus kärsi jo rangaistuksen puolestamme. Näissä Paavalin sanoissa todetaan se, että meitä ei enää tuomita ikuiseen eroon Jumalasta, eikä synti enää hallitse meitä. Iankaikkinen elämä on valmistettu meitä varten. Tässä ei sanota, etteikö syntiä meissä enää olisi. Oikeastaan päinvastoin, synti on, mutta sillä ei ole enää valtaa meihin. Tätä synnin ruumista me kuitenkin kuljetamme mukana niin kauan kuin elämme. Joka päivä tarvitsemme Jeesuksen veren puhdistusta.

Toki tiedämme Jumalan tahdon. Ja tarkoitus on uudessa elämässä vaeltaa siinä. Me luemme sen Sanasta, Jeesuksen itsensä sanomana. Jumalan tahto on ennen kaikkea se, että pelastuisimme Hänen valtakuntaansa. Ja Hänen tahtonsa elämäämme nähden on se, että rakastaisimme Häntä ja lähimmäistämme.

Pitäkää itsenne synnille kuolleina onkin evankeliumi, eikä käsky.

Lähden iloiten alas vuorenrinteeltä arkielämäni. Onkin jo riennettävä. Tehtävät odottavat.

Kaikki on lahjaa, edelleen saan uskoa sen. Ja jos minussa kasvaa jotain Hengen hedelmää, sekin on armoa ja lahjaa. Jeesus itse on viinipuu. Minä olen oksa. Voimani ja iloni on Hänessä. Ja myös saan rauhassa leväten olla oksa, joka on kiinni viinipuussa. Ei minun tarvitse miettiä kasvavako hedelmät. Ne kasvavat, jos oksa saa tarvitsemansa ravinnon.

Ja sen se saa. Kaikki on valmiina, annettuna meille ristin kautta, Jeesuksen sovitustyön kautta. Armo riittää iankaikkisuuksiin ja äärettömyyksiin asti.

Liisa Kaaresoja

Hengellisestä konkurssista tuli tie armoon

Olin uskonelämäni alkuvuosina mielestäni aika nopeasti kasvanut kristitty ja sellaista palautetta sain jopa muiltakin uskovilta. Kerran, kuin puolihuolimattomasti, tulin rukoilleeksi: ”Kun kerran olen näinkin pitkälle päässyt kasvussani, niin haluaisin Herra päästä vielä lähemmäksi sinua, tulla vielä enemmän sinun kaltaiseksesi ja oppia tuntemaan sinua vieläkin paremmin.”

Odotin kasvuni lähtevän nousujohteisesti entisestään ylöspäin kohti Kristuksen kaltaisuutta. Odotin tuntevani itsessäni ”voiman” jolla vaeltaa vieläkin arvollisemmin.

Mitä tapahtui oli minulle täydellinen järkytys. Tulin rähmälleni pyhydestäni. Hedelmä, jota olin kuvitellut omaavani, tuntui luisuvan käsistäni. Olin ihmeissäni siitä, mitä minulle oikein oli tapahtumassa. Synnit, jotka kuvittelin jo voittaneeni, nostivat uudelleen päätään. Lisäksi asiat, joiden en edes kuvitellut olevan minun ongelmiani, tulivat sisään elämäni. Oli kuin koko maailma kaikkine himoineen, haluiheen ja mielitekoineen olisi vyörynyt vastustamattomasti ylitseni.

Olin aivan kauhuissani ja yritin entistä kovemmin elää Jumalan tahdon mukaisesti – mutta turhaan, sillä en vain pystynyt siihen. Minusta alkoi tuntua, että Jumalan on täytyntä hylätä minut, tai että ainakin vähintään minun itseni oli täytyntä luopua uskostani, koska tein syntiä ja jopa halusin tehdä sitä. Aina en edes mitenkään taistellut syntiä vastaan, vaan täysin välinpitämättömänä tartuin tilaisuuteen ja toimin väärin.

Koin olevani pelastuksen menettäneenä kirjaimellisesti putoamassa kadotuk-

seen vailla toivoa. Tuossa olotilassani koin ensimmäisen kerran vahvasti täydellisen epätoivon ja syntisyyden uskovana ollessani. Tunsin, että ellen kelpaa tällaiseni kuin olen – näin huonona uskovana, en voi milloinkaan päästä Jumalan luo.

Vasta tuolloin minulla ei ollut kerrassaan mitään muuta mihin tarttua pelastukseksi, kuin ainoastaan Jumalan lahjaksi antama armo Kristuksessa ja sen perustana oleva Kristuksen sovituskoulema ristillä. Vasta nyt, kun omat voimani ja ponnisteluni kristillisessä vaelluksessa olivat katkerasti tyystin loppuneet, näin yksin Kristuksen riittävänä.

Tähän saakka olin enemmän tai vähemmän luottanut omaan vaellukseeni tai ainakin hyvää haluavaan tahtotilaani. Mutta kaiken murennuttua ja tultuani hengellisesti täydelliseen konkurssiin, jäi turvakseksi yksin Kristus.

Turva yksin Kristuksessa toikin sitten helpotuksen, rauhan ja levon sisimpään suorituskeskeisestä kristillisyydestäni. Keskeneräisyyteni ei poistunut, mutta tunsin pelastuvani sittenkin – tällaiseni – Kristuksen tähden.

Kaikki se alun ”kasvaneisuus” olikin ollut vain omin voimin ylläpidettyä kristillistä ulkokuorta, jossa Kristus ei vaikuttanut Hänen hedelmäänsä minun levätessäni keskeneräisenä Hänessä. Jumalan täytyi särkeä tämä omavoimainen omavanhurskauteni uskovana, jotta puhtaasti vain yksin Jeesus olisi turvanani – se oli Pyhän Hengen työtä elämässäni. Näin turhat kuvitelmat ja väärät käsitykset omasta kasvaneisuudestani tai hyvydestäni karisivat ja Kristus kirkastui minulle kaikkiriittäväksi.

Tämä totuus ja luottamus yksin Kristukseen ei iskostunut minuun lopullisesti tuon yhden prosessikerran kautta, vaan Jumalan täytyy näköjään jatkuvasti osoittaa minulle oma turmeltuneisuuteni ja epätäydellisyyteni. Näin Jumala pitää minut pienellä paikalla niin, että en voi missään määrin luottaa itseeni suhteessani Jumalaan. Näin myös jatkuvasti Jumala muistuttaa minua siitä, että vain Kristus on riittävä alusta loppuun saakka.

On suurta Jumalan armoa, että ihminen

pysyy syntisenä itsessään ja tiedostaa sen, sillä silloin autuuden luottamuksen kohteena on yksin Kristus, eikä ihminen ala luottamaan omiin suoritteisiinsa tai aikeisiinsa. Silti minun on ajoittain hyvin vaikea hyväksyä tätä karvasta keskeneräisyyttäni, vaikka sen tarkoitus onkin varjella minun säilymiseni yksin Kristuksessa. Mutta Herra armahtaa minua tästäkin.

Siunattua syksyä kaikille lukijoille

Mika Vehkasaari

Teille, jotka puhutte vain armon tarpeen kasvusta

”Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta” (Matt. 5:3).

Jeesus tahtoo luokseen hengellisesti köyhiä, joille hän saa antaa rikkautensa. Hän tahtoo luokseen sellaisia ihmisiä, jotka kulkevat hänen kätensä johdattamana ja jotka väsyneinä nojautuvat hänen olkaansa vasten.

Kaikkialla pyhissä Kirjoituksissa luvataan kurjille, köyhille ja vähäpätöisille ihmisille hyvää. Ne ihmiset, jotka ovat jotakin suurta, täytyy alentaa ja voimakkaat täytyy kukistaa.

Siksi te, jotka huokailette ja te, jotka valitatte ettekä uskalla puhua mistään muusta hengellisestä kasvusta kuin armon tarpeen kasvusta, rohkaiskaa mielenne.

Puhun teille, joille ei riitä mikään muu kuin se, että Jeesus on teille ”kaikki kaikessa”. Kirjoitan teille, jotka jatkuvasti petytte toiveissanne muuttua paremmiksi ja paremmiksi.

Puhun teille, jotka ette tiedä mistään muusta, mikä voi teidät pelastaa kuin sel-

lainen armo, joka ei aseta mitään ehtoja.

Tietäkää, että se, mitä te koette, on kirjoitusten mukaan tie taivasten valtakuntaan. Se, mitä te koette, on merkki terveestä hengellisyydestä.

Muistatthan Johannes Kastajan syväliiset sanat Jeesuksesta: ”Hänen tulee kasvaa ja minun vähetä.”

Antakaa siis ihmisten pitää teitä kuin kuolevina ja löytäkää itsenne Kristuksessa ylösnousseina kuolleista.

F.W. Krummacher
(Suom. POM)

Kouvolan toimipisteessä palvellut Maarit Kenttälä on 1.10.2009 alkaen siirtynyt muihin tehtäviin. Kiitämme Maaritia hänen palvelustaan ja toivotamme Jumalan siunausta hänen uuteen työhönsä.

Kouvolan toimipisteen puhelin- ja sähköpostiyhteydet eivät enää toimi. Pyydämme ystäviä ystävällisesti ottamaan yhteyttä yhdistyksen Hyvinkään toimistoon (yhteystiedot sivulla 15).

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Armo on järjen vastainen Jumalan ihme

Jeesuksen julistus ja toiminta ovat joka vaiheessa kuin julkista protestia luonnollisen ihmisen hurskausihaanetta vastaan. Jeesus polkee alas kaiken inhimillisen arvokkuuden Jumalan edessä. Hän julistaa autuaaksi hengellisesti köyhät, murheelliset, hiljaiset, nälkäiset ja janoiset, itkevät, vainotut ja ahdistetut (Matt.5:3–11) – sanalla sanoen kaikki ne, joiden elämä on yhtämittaista puutetta ja huokausta.

Jeesus esittää kertomuksen kahdesta rukoilijasta, fariseuksesta ja publikaanista, joista jälkimmäinen meni kotiinsa edellistä vanhurskaampana, koska hänellä ei ollut Jumalalle muuta esitettävää kuin hätääntynyt nöyrä avunpyyntö: ”Jumala, ole minulle syntiselle armollinen” (Luuk. 18:10–14).

Jeesuksen rakkaus kohdistuu – ihmisilmin katsoen – aivan ansiottomiin, arvottomiin ja kelvottomiin.

Paavalin opetus oli jatkoa Jeesuksen julistukselle

Paavali julistaa sekä täyttä syntisyyttä että täyttä armoa. Kaikki ovat suljetut synnin alle (Gal. 3:22, Room. 3 :23–24, Kol.2:13) ja tottelemattomuuteen (Room. 11:3). Jokainen suu tukitaan ja koko maailma tulee syylliseksi Jumalan edessä (Room. 3:19). Tätä taustaa vasten armo näkyy ihmeellisenä ja ylenpalttisena.

”Mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi” (Room. 4:5). ”Sillä meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan

aikaan jumalattomien edestä” (Room. 5:6).

Näiden Paavalin lauseiden voi sanoa edustavan armon salaisuuden huippukohtaa. Juutalaiselle ja luonnollisen ihmisen ajattelulle on aivan käsittämätöntä ja ennen kuulumatonta, kuinka Jumala voi vanhurskauttaa sellaisen, joka on kaikkein kauimpana vanhurskaudesta.

Jumalan syvimpiä salaisuuksia on juuri hänen käsittämättömän avara rakkautensa syntisiä kohtaan. ”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, nukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä” (Joh. 3:16). Jumala ei rakastanut vain yksityisiä, nuhteettomia, hyviä ja kunniallisia ihmisiä, vaan maailmaa, kaikkia luotujaan, vaikka nämä olisivatkin langenneet mahdollisimman kauas elämän alkulähteestä. Hän vanhurskauttaa jumalattoman, ihmisen, joka on kääntynyt hänen vihamiehekseen.

Jumalan pelastusjärjestys on aivan vastakkainen luonnollisen ihmisen ymmärrykselle: Jumala rakastaa luotujansa riippumatta näiden arvosta ja heiltä saamastaan vastarakkauksesta. Hän vanhurskauttaa jumalattoman, jolle kuuluisi tuomio ja kiros. Hän näyttää menettelevän täysin oikeuden ja moraalin vastaisesti. Hänen armonsa ja rakkautensa on irrationaalista, järjen vastaista, ja sellaiseen kategoriaan kuuluvaa, jota ei voida mitata eikä arvioida entisten perusteiden mukaan.

Tämän kaiken kokee usko. Se on mielettömä uskaltautumista mielettömältä tuntuvan armonlupauksen varaan.

Olavi Tarvainen

Mitä olen oppinut elämäni horjuttaneesta yllätyskäänteestä

Kauheasta kulkutaudista tai ankarasta taistelusta selvinneet kokevat usein syyllisyyttä. Miksi juuri minä jäin henkiin, kun niin moni menehtyi?

Vaikka minulla ei ole taisteluarpia, tunnen samankaltaista syyllisyyttä. Menin naimisiin ainoan rakastamani naisen kanssa. Meillä on kolme suurenmoista lasta. Toimeentuloni oli hyvin turvattu ja pidin työstäni. Joskus kyselin Jumalalta: Miksi olet ollut niin hyvä minulle? Miksi olen saanut näin helpon elämän?

En enää kysele

Vähän yli yhdeksän vuotta sitten, kun palasin perheeni kanssa lomalta, autostani puhkesi rengas. Kun olin vaihtamassa sitä, alaselässäni tapahtui jotakin ikävää. Siitä hetkestä lähtien alaselässäni ja oikean jalkani yläosassa on ollut pahoja kipuja. Kahdesta leikkauksesta, kymmenistä pistoksista, fysikaalisista hoidoista, psykoterapiasta ja tuhansista lääketableteista huolimatta selkääni ja oikeaan jalkaani koskee aina valveilla ollessani.

Suurimman osan ajasta kipu on lähes sietämätöntä. Kroonisen kivun kanssa eläminen on kuin pitäisi herätyskelloa teipattuna korvaan herätys päällä. Eikä se vaimene. Kipua ei voi paeta, vaan se seuraa kaikkialle, mihin ikinä menee ja missä ikinä on. Krooninen kipu on kuin juhlien kutsumaton vieras, joka ei osaa ajoissa poistua paikalta.

Muutama kuukausi selän sairastumisen jälkeen muutin paikkakuntaa perheeni kanssa saatuaani töitä Harvardin yliopiston oikeustieteellisestä tiedekunnasta. Silloin

perheessämme alkoivat vaikeudet. Yksi lapsistamme sairastui kuolemanvakavasti. Avioliittoni hajosi.

Kriisit hälvenivät ajan myötä, mutta ne jättivät syviä arpia. Helmikuussa 2008 tuli uusi isku. Lääkärit löysivät suuren kasvaimen paksusuolestani. Kuukautta myöhemmin molemmista keuhkoistani löydettiin kasvain. Samana vuonna minulle tehtiin kaksi syöpäleikkausta ja sain kuuden kuukauden ajan kemoterapiaa (solunsalpaaja-hoitoa).

Kemoterapian päättymisestä on jo kulunut muutamia kuukausia, mutta olen edelleen pahoinvoiva suurimman osan ajasta ja uupunut jatkuvasti. Syöpä tappaa, mutta syöpähoidot vievät ison osan elämästä askel askeleelta jo ennen kuolemaa.

Tällä hetkellä selkäni ja etenkin oikea jalkani ovat yhtä kivuliaita kuin ennen ja mitä ilmeisimmin kivut jatkuvat elämäni loppuun asti. Todennäköisesti kuolen syöpään kahden seuraavan vuoden kuluessa. Olen nyt 50-vuotias.

Olen yksi monista

Tällaisia elämäntilanteita on paljon. Ne voidaan helposti käsittää väärin kahdella tavalla. Ensinnäkin, sairaus ei tee minusta parempaa ihmistä. Syöpä ja krooninen kipu tekevät minut sairaaksi, eivät hyväksi ihmiseksi. Olen täysi sama ihminen kuin ennen, mutta paljon sairaampi.

Toiseksi, vaikka ansaitsisin kaiken sen pahan, joka on tapahtunut minulle, tämä paha ei ole tullut osakseni sen vuoksi, että ansaitsen sen. Elämä langenneessa maailmassa on paljon monimutkaisempaa.

Monet ihmiset ansaitsivat paljon paremman elämän kuin minä, mutta saavat huonomman. Jotkut ansaitsivat huonomman, mutta saavat paremman. Tällöin kysymys ”Miksi minä?”, jonka helposti esitämme vaikeuksien keskellä, ei tunnukaan enää järkeenkäyvältä. Tuollainen kysymys nousee oletuksesta, että kipu, sairaus ja kuolema ovat seurausta moraalisisista ansioista. Mutta niin ei ole. Me elämme maailmassa, jossa viattomat lapset näkevät nälkää samaan aikaan kun ihmishirviöt menestyvät. Voimme nähdä oikeutta tuonpuoleisessa elämässä, mutta vain hyvin vähän tässä elämässä.

Lunastus kirouksista

Jumala ei aina poista elämän kirouksia. Sen sijaan hän lunastaa meidät vapaiksi niistä.

Joosefin elämänkohtalo tuo tämän hyvin esille. Joosef joutui kahden kauhean vääryyden uhriksi. Hänen veljensä myivät hänet orjuuteen, ja Potifarin vaimo syytti perättömästi häntä raiskauksen yrityksestä.

Jumala ei poistanut näitä epäoikeudenmukaisuuksia Joosefin elämästä. Ne olivat todellisia ja kauhistuttavia tosiasioita, joiden kanssa hänen oli eletävä. Sen sijaan Jumalan käytti noita vääryyksiä estääkseen kovan nälänhädän, joka olisi ollut vielä

pahempaa. Kun Joosef myöhemmin tapasi veljensä, hän totesi: ”Te kyllä tarkoittitte minulle pahaa, mutta Jumala käänsi sen hyväksi.”

Tämä ei tarkoita, että orjuus ja epäoikeudenmukainen vankilatuomio ovat hyväksi, vaan pitemminkin kyse on siitä, että ne tuottivat hyvää. Ja se hyvä oli suurempi kuin ne pahat teot, joista Joosef sai kärsiä.

Joosefin kokemukset tuovat meidät lähemmäksi evankeliumin keskeistä sanomaa. Pahin päivä ihmiskunnan historiassa oli päivä, jolloin Kristus ristiinnaulittiin. Pahin mahdollinen rangaistus langetettiin hänelle, joka koko historiassa vähiten ansaitsi sen.

Kaksi kertaa aurinko nousi ja koitti ylösnousemuksen aamu. Paras päivä ihmiskunnan historiassa oli se päivä, kun Jumala käänsi kuoleman sitä itseään vastaan. Ja koska hän teki niin, meistä jokainen on lunastettu kuoleman vallasta.

Sellainen on Jumalan tavamerkki. Alhaalta ylös. Kuolemasta elämään. Rujoudesta kauneuteen. Sama toistuu kaikkialla. Sen olen oivaltanut kipujen, särkyjen ja syövän uuvuttamana.

*William J. Stuntz
Harvardin yliopiston
oikeustieteellisen tiedekunnan professori
(Suom. Nina Mäntylä)*

Ajankohtainen teologia 2/2009

Teologeille ja teologiasta kiinnostuneille julkaistavan Ajankohtainen teologia -aikakauslehden numero 2/2009 ilmestyy, jHs. marras-joulukuussa.

Lehden näytenumero ilmestyi toukokuussa. Näytenumeron voi tilata maksutta Evankeliumin opintoyhdistys ry:n toimistosta. Näytenumeron mukana lähetetään tilisiirtokortti, jolla lehden vuosikerran voi maksaa, jos haluaa tilata lehden.

Näytenumeron tilaukset samoin kuin vuositilaukset lähetetään osoitteella Ajankohtainen teologia, PL 17, 05831 Hyvinkää, puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org. Oman sähköpostiosoitteen antaminen on tarpeellista, sillä lehden tilaajat voivat rekisteröityä lehden teologiselle keskustelupalstalle Internetissä.

Tilaushinta vuonna 2009 on 10 euroa.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry.

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10–15)
Sähköposti: evank@evank.org
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Sielunhoidollista keskusteluapua:
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119,
 maire.lyytinen@pp.inet.fi
 Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 1185

Tuki työlle:
 313130–1171701 (Handelsbanken)
 800015–70994146 (Sampo Pankki)
 ESLH:n lupa OKU 2493 A / 27.12.07

Laskujen maksutili:
 426012–268782 (Lammin Säästöpankki)

Internet kotisivut:

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

Opintopaikka netissä. www.evank.org
 webmaster Petri Malk

Armo riittää

Hengellinen lukemisto

6. vuosikerta.
 Lehti on taloudellisesti yhdistyksen ystävi-
 en ylläpitämä ja tilaajille siten maksuton.
 Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja osoitteen muutokset:

PL 17, 05831 Hyvinkää
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

ISSN 1797–2477 (Painettu)

ISSN 1797–2493 (Verkkolehti)

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut leh-
 den numerot ovat luettavissa Internetissä
 Adobe pdf-muodossa julkaisijan kotisivuilla
 osoitteessa www.evank.org.

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2009

Kiitos EVOP:n työlle antamastasi tuesta!

Saajan. tilinumero. Mottagarens. kontonummer.	313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH	TILISIIRTO GIRERING Maksu välitetään saajalle vain Suomessa kotimaan maksujenvälityksen yleisten eh- tojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoit- taman tilinumeron perusteella.	
	800015-70994146 (Sampo Pankki) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH		
Saaja Mottagare	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	ESLH:n lupa OKU 2493 A / 27.12.07	
Maksaja Betalar		Käytä viitenumeroa, kiitos! 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle Kiitos!	
Allekirjoitus Underskrift		Viiteno Ref. nr	
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro

EVOP
PL 17
05831 Hyvinkää

M – Itella Oyj

Asiamme ei ole lajitella ihmisiä vaan kirkastaa evankeliumia

Jeesus kertoi kolme vertausta hyvän siemenen kylvämisestä. Otamme niistä tässä esille toisen vertauksen. Se on tallennettu jakeisiin Matt. 13: 24–30; 37–43.

Kertomuksessa taivasten valtakunta on kuin mies, joka kylvää hyvän siemenen maailman peltoon. Hyvästä siemenestä kasvaa hyvä laiho, mikä tarkoittaa Jumalan valtakunnan lapsia. Mutta rinnalla kasvaa vihamielen kylvämä luste eli tämän maailman lapset.

Jeesuksen sanojen mukaan kaikkien tulee saada kasvaa rauhassa rinnakkain tuomiopäivään asti. Vasta silloin tapahtuu taivaallinen viljankorjuu. Enkelit kokoavat kadotuksen lapset ja heidät heitetään tuliseen pätsiin.

Kristitty ei tämän vertauksen mukaan saa umpioitua omiin ympyröihinsä. Hänen tulee kasvaa lusteen vieressä. Eikä ainoastaan kasvaa vaan tunnettava tuskaa vierellä hukkuvista sieluista.

Kerran tulee sitten päivä, jolloin suuri lajittelu tapahtuu. Valtakunnan lapset loistavat kuin aurinko valtakunnassaan. Luste heitetään kadotukseen.

Täällä ajassa meidän asiamme ei ole tuomita ja lajitella ihmisiä. Tehtävämme on pelastaa hukkuvia sieluja ja antaa Jumalan hoitaa loppuselvittely.

Uskovaiset menettelevät väärin jos he eristäytyvät omaan pyhyiteensä niin, etteivät he tahdo tietää mitään lusteesta. Jeesuksen mukaan vehnän on kasvettava

niin liki lustetta, ettei lustetta voida nyhtää pois nyhtämättä samalla vehnää.

Tämä kuvaa sitä, kuinka lähellä kristityn tulisi olla kärsiviä ja kadotettuja ihmisiä. Jeesuksella oli tällainen mielenlaatu.

Eräs kaikkein pahimpia asioita usko-vaississa on heidän teennäisyytensä kun he ovat kanssakäymisessä epäuskoisten kanssa. Käytetään epäaitoja sanontoja, äänenpainoja ja puheenparsia. Ollaan jäykkiä, kireitä ja epäluonteivia. Pelastumaton ihminen vaistoa tämän asian. Näin menetetään mahdollisuuksia ihmiskontaktien rakentamiseen yli uskon ja epäuskon rajan ja menetetään mahdollisuuksia sielujen pelastumiseen.

Nykypäivinä on jopa joukko kristittyjä, jotka eivät kärsi kasvaa edes toisten vehnänkorsien eli toissuuntaisten kristittyjen vieressä. Vielä vähemmän he tahtovat tietää lusteista eli kääntymättömistä ihmisistä. Tämä umpioitumismentaliteetti ei ole Jumalasta vaan kristityn turmeltuneesta lihasta.

*Tapio Nousiainen (1914–1981) kirjassa
Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa*

Pieni kirja, suuri sanoma

Julkaisuluettelo ja tilaukset

www.juurikasvu.net

Puh. (014) 633 334